

SOLEMNITAT DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT (B)
Homilia del P. Carles M. Gri, monjo de Montserrat
27 de maig de 2018
Dt 4,32-34.39-40 / Rm 8,14-17 / Mt 28,16-20

Estimats germans, estimades germanes: la raó humana, per ella mateixa, no pot arribar a conèixer el misteri de la vida íntima de Déu. El Llibre de la Saviesa: sant Pau en la carta als Romans; el Concili Vaticà primer, confirmat pel Concili Vaticà segon i pel Catecisme de l'Església Catòlica afirmen amb claredat que l'home té capacitat per conèixer a partir de la creació l'existència d'un Déu U, Creador de tot el que existeix, i precisar alguns dels seus atributs més sublims: immensitat, eternitat, simplicitat i infinita perfecció. Però mai l'home hagués arribat a sospitar, i encara menys a descobrir, el menor vestigi de la vida íntima de Déu. Tant sols per revelació divina podrà entreveure aquest abisme sense fons ni ribes.

La revelació és un fet. Déu ha parlat a l'home, però, d'una manera gradual i progressiva. En l'Antic Testament apareix amb claredat com a Creador de l'univers i suprem Legislador de la humanitat, però, el misteri de la seva vida íntima roman encara soterrat. Solament quan, arribada la plenitud dels temps, Déu deixà de parlar-nos a través dels profetes i envià al món el seu propi Fill en forma humana, va ser desvelat el misteri i l'home contemplà atònit la realitat inefable de la divina fecunditat.

En efecte: la llum més clara d'aquest misteri brilla en la vida i en la doctrina de Crist, Verb, Paraula i Pensament del Pare que s'ha fet carn en la nostra història d'homes i de dones que pelegrinem pels camins del temps i de la finitud en ruta vers l'eternitat.

Crist, en efecte, ha començat a anomenar Déu amb la paraula entranyable – infantil, si es vol – d'*Abbà*, la qual pot ser traduïda per: *pare, papa o papà*. Aquesta expressió és el signe d'un coneixement, d'una confiança, d'una tendresa vers Déu desconeguda fins aleshores. Aquesta paraula, junt amb les categòriques afirmacions de Jesús sobre la seva unitat i identitat amb Déu–Pare, ens descobreixen l'existència de la relació Pare–Fill en el si amagat del Déu vivent.

Però el Crist no ens parla solament del Pare, Crist ens promet i ens envia el seu Esperit. Ens el dóna, com acabem de constatar en la Pentecosta, com el do suprem, com aquell que ens ha de conduir a la veritat completa i ser al mateix temps l'ànima i el suport de tota l'Església. En últim terme l'Esperit és l'amor recíproc que uneix en etern diàleg el Pare i el Fill i a nosaltres mateixos en ells. És per això que en el baptisme som immersos, consagrats, en el misteri trinitari del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, tal com diu Jesús en l'evangeli de sant Mateu: *Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat* (Mt 28, 19-20).

Així, doncs, el Déu veritable no és solitud sinó alteritat, no és mutisme estèril sinó diàleg fecund. El destí de l'home, el destí, per tant, de tots i de cadascun de nosaltres, és configurar-nos a Crist a fi de participar en ell en aquest etern diàleg de veritat, d'amor i de vida. Tota la nostra existència ha de ser segellada per aquesta vivència del misteri trinitari. Arreu, però, en particular en el nostre país per les circumstàncies de tots conegudes, hem d'encarnar el diàleg etern de llum i d'amor amb obres concretes que encenguin en el cor de tots els homes i de totes les dones: lucidesa i diàleg; "pau i treva"; reconciliació veritable: on no hi hagi ni guanyadors ni vençuts; solament GERMANS que s'estimen i es donen les mans! Que així sigui!